

lárně, sám zodpovědnost. Byl samostatným správcem jednoho továrního oddělení, jsa podřízen přímo technickému řediteli celého závodu, měl tedy postavení vedoucí, vyžadující zvláštní kvalifikace. Sporno by mohlo býti jenom, zda byla tato jeho výše kvalifikovaná činnost vedle činnosti čistě řemeslné v převaze. Jelikož žalovaná firma závod i stolárnu rozšířila v posledních letech, a žalobci byli podřízeni čtyři pomocníci a učeň, nemůže býti o tom pochybnosti, zvláště když svědek Karel H. potvrdil, že žalobce po roce 1920 sice také ještě sám pracoval, ale jen zřídka, a byl zaměstnán více jenom dozorem, a když žalovaná firma po rozšíření stolárny a rozmnožení dělnictva, v ní zaměstnaného, udělila žalobci titul mistra a poskytovala mu plat měsíční, čímž jeho převážně kvalifikovanou činnost i zevně uznala. Žalobce konal tedy v posledních letech převážně vyšší technické služby a jeho služební poměr podléhal dle §u 1. zákona o obchodních pomocnících z 16. ledna 1910, čís. 20 ř. z., tomuto zákonu. Jsa zřízencem dle právě citovaného zákona a zaměstnán u žalované firmy nepřetržitě více než 10 let, měl žalobce dle §u 2. vládního nařízení z 28. února 1919, čís. 108 sb. zák. a n. nárok na výpověď tříměsíční, končící kalendářním čtvrtletím. Toto nařízení nepředpisuje, že desetiletá nepřerušená služba musí býti po celý ten čas vyššího druhu, stačí, že byla nepřetržitá a v čase výpovědi kvalifikovaná. Ani doslovem §u 2, ani §u 3, ani nadpisem nařízení nelze spolehlivě odůvodniti výklad, že celých 10 let musilo býti stráveno ve služebním postavení podléhajícím zákonu o obchodních pomocnících. Takový výklad přičil by se však smyslu a účelu vládního nařízení, které bylo vydáno zřejmě jen na prospěch zaměstnanců a musí býti proto tak i vykládáno, takže nelze na onen výklad přistoupiti.

Čís. 3667.

Připojil-li se bankovní úředník ku stávce a nenastoupil, ač vyzván bankou, služby, byla banka bez předchozího kárného řízení oprávněna ho propustiti.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, Rv I 1667/23.)

Žalobce byl úředníkem žalované banky, jejíž služební řád ustanovoval v §u 64: »Úředník, který přímo odepřel vykonávati své povinnosti a který výslovně prohlásil, že řádně povinností svých konati nebude, může býti ze služeb banky bez nároků požitkových a pensijních, pokud nejsou založeny zákonem o pensijním pojištění, a bez výpovědi ihned propuštěn.« — V červenci 1921 připojil se žalobce ku stávkujícím úředníkům bankovním a, ač byl bankou vyzván, by nastoupil službu, neučinil tak, pročež ho banka bez disciplinárního řízení propustila. Žaloba o placení výslužného byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Po stránce právní závisí rozhodnutí rozepře pouze na tom, zda byla banka povinna postupovati proti žalobci podle §u 65 služebního řádu

a provést s ním disciplinární řízení, či zda byla oprávněna propustiti ho podle §u 64 téhož řádu bez tohoto řízení. Podle §u 64 služebního řádu, nadepsaného »Odepření konání povinností«, může žalovaná banka propustiti úředníka bez výpovědi a disciplinárního vyšetřování, odepřel-li přímo vykonávati své povinnosti a prohlásil-li výslovně, že nebude svých povinností řádně konati. Názor dovolatelův, že jest dle tohoto ustanovení v každém případě třeba, by úředník sám se prohlásil slovy ústně prohlášenými nebo psanými, nelze srovnati s jeho zřejmě zanižšeným smyslem, jak vyplývá ze souvislosti s §em 65 služebního řádu. Předpis §u 65 služebního řádu, že, nepřijde-li úředník po delší dobu do služby přes to, že byl aspoň dvakrát vyzván ku konání povinností, má býti s ním provedeno disciplinární řízení, musí býti vykládán tak, aby vedle něho předpis §u 64 služebního řádu, že »odepření konání povinností« jest důvodem k okamžitému propuštění, nepozbyl všeho významu. Ustanovení §u 65 platí proto jen tehdy, když nedocházení do úřadu může mít příčiny jiné, než úmyslné odpirání služebních výkonů, čemuž nasvědčuje i to, že se v něm nedostavení se do služby klade na roveň liknavému konání služby (pasivní resistance), jež na rozdíl od přímého a výslovného odpirání služby může býti důvodem ku propuštění jen po provedeném disciplinárním řízení. V případě žalobcově nebylo a není sporno, že žalobce do úřadu nechodil a konání služby odepíral jenom proto, by spolu s ostatními stávkujícími úředníky vynutil tím na žalované bance splnění určitých požadavků. Odepírání služby bylo vědomé a chtěné, jeho úmyslnost nebyla ukryvána. Žalobce setrval při něm, i když byl písemně a opětovně upozorněn na následky svého jednání a § 64 služebního řádu. Jelikož přiznává, že jeho nedostavení se do služby mělo výhradnou příčinu v zahájené stávce bankovních úředníků, nelze projev vůle, obsažený v tomto nedostavení se do služby, vyložiti dle §u 914 obč. zák. jinak, než že až do skončení stávky nebude svých povinností konati. Žalobce nepotřeboval tuto svou vůli projevit výslovně sám, neboť byla projevována výslovně již Sdružením peněžního úřednictva při zahájení stávky a žalobce schválil toto prohlášení své organizace, připojiv se ke stávce, takže jest za ně spoluzodpověden (§§ 863 a 1016 obč. zák.). Banka byla proto oprávněna použiti předpisu §u 64 služebního řádu, to tím více, když okamžité propuštění žalobce by bylo přípustno i dle dispozičního předpisu §u 27 čís. 4 zákona o obchodních pomocnících ze 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Čís. 3668.

Společnost s ručením obmezeným (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Předpis §u 76 zákona o společnostech s r. o. o nutnosti notářského spisu při převodu závodního podílu mezi živými vztahuje se i na smlouvu předběžnou.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, Rv I 1681/23.)

Žalobu o náhradu škody opíral žalobce o jednání žalovaného, jenž mu na navštívence sdělil, že kupuje od něho (žalobce) podíly společ-